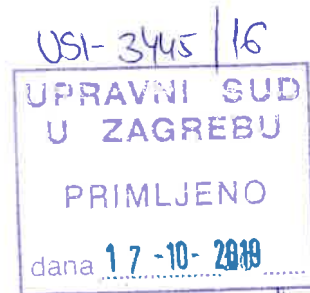

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usž-1751/19-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda, Ljiljane Karlovčan-Đurović, predsjednice vijeća, Lidije Rostaš-Beroš i Sanje Štefan, članica vijeća te višeg sudskog savjetnika Srđana Pamića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja _____ iz Zagreba, _____ kojeg zastupa _____ odvjetnik u Zagrebu, _____ protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa opunomoćenica _____, uz sudjelovanje zainteresirane osobe A1 Hrvatska d.o.o. (ranije Vipnet d.o.o.), Zagreb, Vrtni put 1, koju zastupa opunomoćenica _____ radi rješavanja spora između korisnika i operatora, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-3445/16-14 od 23. studenoga 2018., na sjednici vijeća održanoj 31. srpnja 2019.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se žalba tužitelja kao neosnovana i potvrđuje presuda Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-3445/16-14 od 23. studenoga 2018.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka.

Obrazloženje

Presudom prvostupanjskog suda odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja za poništenjem rješenja tuženika klasa: UP/II-344-08/16-01/1006, urbroj: 376-05/MM3-16-4(IM) od 24. listopada 2016. godine kao i zahtjev za naknadu troškova upravnog spora.

Protiv označene presude tužitelj je podnio žalbu iz svih zakonom predviđenih razloga (članak 66. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima - „Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17. – dalje u tekstu: ZUS).

Ističe da je odredbom članka 283. Zakona o obveznim odnosima propisano da je za slučaj prevare prilikom sklapanja ugovora, izazivanja zablude i održavanja u zabludi u namjeri navođenja na sklapanje ugovora, ugovorna strana koja je prevarena može zahtijevati poništaj takvog ugovora. Dakle, u tom slučaju se primarno radi o obvezno pravnom odnosu građanskog karaktera koji je odvojen i može postojati i bez eventualne kaznene odgovornosti. Stoga je, prema mišljenju tužitelja, potpuno promašen stav tuženika, a tako i suda da je predmet zahtjeva tužitelja prema tuženiku temeljen na kaznenoj odgovornosti ili da se u tom postupku traži utvrđivanje bilo čije kaznene odgovornosti, a što je izvan stvarne nadležnosti tuženika. Suprotno tomu, predmet prigovora tužitelja je postojanje obveznopravnog odnosa između tužitelja i tuženika, odnosno nepostojanje i stoga uslijed prevare, što ulazi u sferu nadležnosti tuženika. Obzirom da je prvostupanjski sud zauzeo suprotan stav, tužitelj konačno

predlaže da drugostupanjski sud poništi pobijanu presudu, otkloni nedostatke te presudom riješi upravnu stvar, a sve sukladno članku 74. ZUS-a. Također potražuje troškove žalbe.

U odgovoru na žalbu tuženik u bitnom ostaje kod navoda datih tijekom prvostupanjskog upravnog spora te dodaje da je sud utvrdio pravo stanje stvari i sve činjenice koje su od važnosti za donošenje pravilne i zakonite presude, te je na temelju tako utvrđenog činjeničnog stanja pravilno primijenio materijalno pravo. Ponovno naglašava kako je njegova nadležnost vezana za pojedinačne sporove između korisnika i operatora propisana člankom 51. Zakona o elektroničkim komunikacijama, te da nije ovlašten odlučivati o pitanjima koja nisu u domeni njegove nadležnosti. Tuženik nije ovlašten utvrđivati činjenice vezane uz eventualno počinjenje kaznenog djela te na navedeni način prejudicirati eventualnu sudsku odluku o zasebnom postupku. Obzirom da je tužitelj prilikom podnošenja zahtjeva za rješavanje spora tuženiku priložio presliku potvrde o prijavi kaznenog djela nadležnoj policijskoj postojati to tuženik smatra kako se u konkretnom slučaju ne radi o obvezno pravnom odnosu.

Obzirom da ne postoje razlozi zbog kojih se prvostupanjska presuda pobija, predlaže da Visoki upravni sud RH odbije žalbu tužitelja kao neosnovanu i potvrdi prvostupanjsku presudu.

Odgovor na žalbu tužitelja dala je i zainteresirana osoba u kojoj ističe da je žalba u cijelosti neosnovana. Tužitelj je sklopio pretplatnički ugovor legitimirajući se pritom predocjenjem osobne iskaznice čija kopija je priložena zahtjevu za zasnivanje pretplatničkog odnosa. Tužitelj, iako upućen, nije dostavio dokaz o pokretanju bilo kakvog postupka niti prijave nadležnim tijelima te tuženik kao i zainteresirana osoba nisu nadležni za utvrđivanje eventualnih prijevornih radnji. Predlaže da Visoki upravni sud žalbu tužitelja odbije kao neosnovanu.

Žalba nije osnovana.

Suprotno tvrdnji tužitelja, upravni sud je u tijeku spora pravilno primijenio odredbe ZUS-a, stoga nije osnovan žalbeni razlog bitne povrede pravila sudskog postupka, a tužitelj određeno niti ne obrazlaže u čemu bi se sastojala povreda pravila sudskog postupka. Iz toga razloga ovaj prigovor je odbijen kao neosnovan.

Iz spisa proizlazi da je prvostupanjski sud pri utvrđivanju činjeničnog stanja u sporu uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja osporavane odluke (članak 33. stavak 2. ZUS-a).

Tako je tijekom postupka utvrđeno da je tužitelj zasnovao dva pretplatnička ugovora prilikom čega je predočio važeću osobnu iskaznicu te pretplatničke ugovore sa zainteresiranom osobom vlastoručno i potpisao. Tužitelj je naknadno osporavano valjanost zaključenja pretplatničkih ugovora iz razloga prijevornih radnji od strane treće osobe kojima je doveden u zabludu prije zaključenja predmetnog ugovora, čije sklapanje ne osporava, te je u provedenom postupku rješenjem tuženika njegov zahtjev za rješavanje spora između njega i operatora javnih komunikacija odbačen zbog nepostojanja zakonskih pretpostavki za pokretanje postupka.

Prema ocjeni ovoga Suda pravilno je prvostupanjski sud zaključio da je osporeno rješenje tuženika zakonito, a temeljem odredbe članka 51. stavak 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ 73/08., 90/11., 133/12., 80/13. i 71/14.) obzirom da tom odredbom nije propisana ovlast tuženika da utvrđuje činjenice vezane uz eventualno počinjenje kaznenog djela. Obzirom da tuženik nije nadležan prema naprijed navedenoj odredbi odlučivati o takvoj vrsti zahtjeva tužitelja to je pravilno prvostupanjski sud odbio tužbeni zahtjev uz obrazloženje s kojim je i ovaj sud suglasan.

Kako je utvrđeno da ne postoje razlozi zbog kojih tužitelj pobija prvostupanjsku presudu, kao niti razlozi na koje Visoki upravni sud pazi po službenoj dužnosti (članak 73. stavak 1. ZUS-a) na temelju odredbe članka 74. stavka 1. ZUS-a žalba je odbijena kao neosnovana i potvrđena prvostupanjska presuda.

Odluka o troškovima žalbenog postupka temelji se na odredbi članka 79. stavak 4. ZUS-a.

U Zagrebu, 31. srpnja 2019.

Predsjednica vijeća
Ljiljana Karlovčan-Đurović, v.r.

Za točnost otpravka - ovlaštena službenik

